

Arrest

nr. 130 305 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2005 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

Op 27 januari 2006 nam de minister van Binnenlandse zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 7 maart 2006 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag ontvankelijk en besliste hij dat verder onderzoek noodzakelijk was.

Op 28 april 2006 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Op 16 juli 2008, bij arrest nr. 14 164 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) het beroep van de verzoekende partij en weigerde haar zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 31 juli 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 10 september 2009 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker genomen. Tegen dit bevel diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 22 277 van 29 januari 2009 werd het beroep door de Raad verworpen.

Op 9 januari 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 23 februari 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 16 maart 2009 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, in.

Op 26 maart 2009 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 40 668 van 8 juli 2009 werd dit beroep door de Raad verworpen.

Op 15 december 2011 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Op 11 juli 2012 diende de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 6 november 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij deze laatste aanvraag om machtiging tot verblijf, onontvankelijk werd verklaard. Ook tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

Op 30 november 2011 diende de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 4 december 2012 nam de verwerende partij een beslissing tot niet in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 100 944 van 16 april 2013 werd de afstand van geding vastgesteld en het beroep aldus verworpen.

Op 10 december 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 22 mei 2014 nam de verwerende partij de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu stelt verzoeker vast dat zijn aanvraag tot machtiging om verblijf van 10.12.2013 werd afwezen omdat zijn partner – de referentiepersoon – niet afdoende bewijst dat zij op heden op zoek is naar werk.

Hierdoor werd haar werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen ter beoordeling van de bestaansmiddelen.

Er werd aan de referentiepersoon – zo blijkt uit de aanvraag – echter niet gevraagd om dit bewijs – actief op zoek zijn naar werk - bij te brengen !

Moest dit wel zo zijn had zij dit bewijs kunnen bijbrengen (stuk 3).

De administratie heeft haar beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Zij had – wetende dat zij hiermee ging rekening houden - aan de referentiepersoon moeten vragen om bovenvermeld bewijs bij te brengen ter beoordeling.

Verweerder heeft manifest nagelaten dit te doen wat een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is gegrond.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, werd haar het verblijf geweigerd omdat de referentiepersoon niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing verwezen naar de wettelijke bepaling waarin duidelijk wordt aangegeven dat werkloosheidsuitkeringen enkel in aanmerking worden genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. De verzoekende partij betwist niet dat zij ten bewijze van het inkomen van de referentiepersoon een attest van het ABVV heeft neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon sinds mei 2013 werkloosheidsuitkeringen ontvangt en dat zij verder geen stukken heeft aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat de referentiepersoon op zoek is naar werk. Zij stelt echter dat zulks nooit werd gevraagd.

De Raad wijst er evenwel op dat het aan de vreemdeling die aan het bestuur een aanvraag richt tot de erkenning van het verblijfsrecht, toekomt om de nodige documenten aan te brengen opdat deze kan beoordelen of de betrokken aanvrager aan de ter zake gestelde wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Nu de verzoekende partij *in casu* in haar aanvraag voorhield te voldoen aan de voorwaarden om als partner van een Belgische onderdaan te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, kwam het haar aldus toe om haar aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. De verzoekende partij die zich beriep op artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende gelet op de duidelijke bewoordingen van deze laatste bepaling dan ook te weten dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen indien de referentiepersoon tevens actief naar werk zoekt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij ten nuttigen tijde, dit is alleszins vóór het treffen van de thans bestreden beslissing, aan de gemachtigde bewijsstukken heeft overgemaakt betreffende de actieve sollicitaties van haar partner. Het was bijgevolg niet aan de verwerende partij om, wanneer zij vaststelde dat de voorgelegde stukken niet volstonden nu niet bleek dat de referentiepersoon actief werk zoekt, alsnog de vereiste stavingstukken te doen overleggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij thans een stuk bijbrengt bij haar verzoekschrift ten bewijze van de actieve zoektocht naar werk, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de stukken en feitelijke gegevens die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan de onwettigheid van de bestreden beslissing derhalve niet aantonen door thans een nieuw stuk aan te voeren dat niet aan de verwerende partij werd overgemaakt en haar dus niet ter kennis was op het moment van de beoordeling van de bestreden beslissing.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing is in die zin niet redelijk te noemen aangezien deze geen rekening houdt met het feit dat verzoeker en de referentiepersoon perfect de nodige bewijzen hadden kunnen bijbrengen indien de Administratie haar werk goed had gedaan alsook dat zij niet de kans krijgen te bewijzen dat zij perfect met de inkomsten van de referentiepersoon kunnen rondkomen. Bij het nemen van de bestreden beslissing werd ook geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekster anderzijds. Het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel zijn hiermee geschonden. Het middel is gegrond.”

Waar de verzoekende partij de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert, dient opgemerkt te worden dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat het bestuur rekening gehouden heeft met alle gekende feitelijke omstandigheden en aldus met alle stukken die de verzoekende partij heeft overgemaakt. Tevens werd ook aangestipt dat het aan de verzoekende partij toekwam haar aanvraag zo volledig mogelijk te stofferen in het licht van de toepasselijke wetsbepaling waarop zij zelf haar aanvraag heeft gebaseerd. De Raad is van oordeel dat de beslissing van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is. Zo de verzoekende partij meent dat zij over voldoende stukken beschikt teneinde een positief antwoord te verkrijgen op haar aanvraag staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de aangevoerde beginselen niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis. Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het

economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

In casu zal de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner met wie verzoeker – dat staat vast - al lange tijd samenleeft.

Bovendien heeft verzoeker gedurende al die jaren zich volledig geïntegreerd en voelt hij zich volledig thuis in onze samenleving. Zijn recht op privéleven zal worden aangetast bij handhaving van de bestreden beslissing.

Hiermee staat vast dat door handhaving van de bestreden beslissing er onevenredige schade zal worden toegebracht aan het zowel het gezins- als het privéleven van verzoeker.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan mevrouw CH.

Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Het middel is gegrond."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door de verwerende partij dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partij.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Zoals de verwerende partij aanvoert in haar nota met opmerkingen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer

om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partij. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de fair balance toets. De beslissing werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg hebben dat aan de verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. De verzoekende partij die haar gezinsleven heeft opgebouwd tijdens haar illegaal verblijf in België en aldus van meet af aan op de hoogte was van het precair karakter van dit gezinsleven op het Belgisch grondgebied, toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in voor de verzoekende partij om het Belgisch grondgebied te betreden. Hooguit betreft het *in casu* een tijdelijke verwijdering en

indien de verzoekende partij over de nodige stukken beschikt teneinde een verblijf te verkrijgen, zoals zij steeds zelf voorhoudt, dan kan zij zelfs meteen een nieuwe aanvraag indienen, gedurende welke zij althans voor de periode van de beoordeling verder op het Belgisch grondgebied zal mogen verblijven. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er *in casu* op de Belgische staat een positieve verplicht zou rusten om haar op haar grondgebied verder te laten verblijven.

De verzoekende partij verwijst daarnaast naar haar privéleven hetgeen zou blijken uit haar integratie. Hierbij dient vooreerst te worden aangestipt dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs aanbrengt ter staving van dit vermeende privéleven. Verder stipt de Raad aan dat rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat de verzoekende partij nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten niet blijkt dat wanneer het vermeende privéleven dat de verzoekende partij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU